

Den svarta pärlan

Den svarta pärlan

I Den svarta pärla.....	29
II Sumna sträckan.....	30
III Ödet.....	31
IV Stranden.....	32
V Skriv ditt namn.....	33
VI. Åter samma spegel.....	34

I

Den svarta pärlan

I

Genom gommens segel halad
Pärlemor att glömma
Svarta orden dolda skrivna
Av en sfärisk dröm som flyter
Många kom och blev till stjärnor
Ordet döljs i mörkets vila
Tänderna stå vita längs sin söm
Sök i musslans kött som håller
Orden som bekräftar gud
i en cirkel tätt som sluter
ögat tills det ser det svarta
Minns det sedan havet runnit
genom bäckar fall och stigar
Åter lager över lager
Faller som en månens ljus

Handen söker den perfekta
formen genom livets dagar
Där mot den vita sanden
Glänser så den svarta pärlan
Bär den ensam runt din hals
Låt den tala ur din strupe
ord som lagts i flera lager
Blir din röst den mörka
spruckna barken tallen fäller
mot orange flammor
från det långa livet innesluten
Taket natten vattnet strömmar
Länge låg den dold men plötsligt
hör jag dig från scenens ljus
Hur din svärta färgat sången
Och din röst som bär det över
scenen som nu sluts av vatten
En ridå av regn som faller
Jag har hört dess själ i din
Du är aldrig ensam längre

Sumna sträcka

II

Sänk din kropp i vatten ner
Vattnet ligger under luften
för att vi skall omges
av det ena eller andra.
Samma sträckan till en hållplats
där du väntar
Med den sumna sträckas mått
Varje simtag spärrar
fiskens gälar
över strupens lock

Stämbanden pressar
luft ur fiskens mun
Någon kommer
och du stiger in
till platsen där du färdas
Längs med botten
går en väg att hitta
Stiger av och går längs stranden
Fiskens stämband spända
i en ödslig ton som ljuder
Sänk din kropp i luften ner
Gångna sträckan bär en hållplats
på stranden där du väntar
År och dagar luften singlar
Ingen kommer till din hållplats
Den som väntar tiden gömmer
faller genom nattens svarta
Timmar låsta öppnas för att
stå i regn och långsamt läsas
Någon gång skall här stanna
Den som minns hur dina sträckor
för dig till ett annat nu
Det som finns i en framtid
Ingen kur har denna hållplats
Ingenstans att sitta ner
Stå då still och låt det komma
Väntan här är livet självt

Ödet

III

Överallt finns det nedlagt
I händer toner slagfält städer
Någonting att besvärja
Jag har kastat tärningarna

Tusen gånger för att tyda
deras prickar hur de faller
Korten delades mot himlen
Ingen känner stigen hur den uppstår
Liksom gatan där den korsas
Jag har hört dess röst förklara
Vart jag hamnar hur jag väljer
Blås ut ljuset låt det mörkna
I natten söker jag din närhet
Jag har gått förgäves
Över vatten längs med stränder
Burit all min tid jag levat
Flått och rensat tidens flammor
Alltid trott mig veta varför
Hamnade i nätter utan sömn och karta
Ätit ur en främlings händer
Stum av ruset har jag följt dig
För en stund där allting brinner
Aldrig vann jag över slumpen
Dit du fört mig är jag ensam
Bara mina ord som tänker
Trodde att du var en stjärna
Längre bort med tiden kom jag
Okänt vatten kantrad natten
Katten visade mig en öppning
Stjärntecknens dragna linjer
Betar djuren i sin dvala
Öppna grindar fält och munnar
Vinden strömmar vattnet stiger
Minns min man som finns i himlen
Väntar på den sista stunden
Vägen dit är lång och blixten
Missar slaget när jag vänt mig
Skådar allt jag har förlorat
Tanken på min man är allt
Kanske ödet la det i mig
För att lätta bördan
Ödet lägger allt du får
I en framtid dit du aldrig når
Allting tolkas som dess tecken
Strån i vinden fåglars toner

Under tiden lever livet
Av de bilder du passerar
Om igen blir dagar lika
Tröttheten mättar fler och vägen
Öppnat alla ljus och bommar
Allt blir du ju mer du väntar
Ingen vet men många söker
Allting uppstår i ett nu
Längre fram än sikten räcker
Allting kan du släppa som du greppar
Vid slutet står ett bord som dukats
Brödet stelnat vattnet ljummet
Vita duken strykt men solkig
Faten på varandra och besticken
På var sin sida
Glaset tunt och dekorerat
Alla sitter med en främling
Konverserar om det som varit
Någon dag är den sista
Dröj vid bordet lämna aldrig
Detta innan värden talat
Orden måste minnet höra

Stranden

IV

Ensamma toner vinden går
längs fågelns vinge vågens
Klara vatten sköljer
upp på land och över stranden
Strandens tång och skal och stenar
Förskjuts bakåt återkommer
Finner nya platser
Längs en strand en fågel vandrar

Ut och in med vattnets vågor
Finner inget ändå samma
Rörelser som när den springer
Allt som simmar eller flyger
längs med gränsen där de byter
Vingarna mot fenor sköna
Kan de varandras dröm som kommer
Alla fiskar med sin fågel
Bär en fena på sin rygg
Där vattnets mörka trycket stiger
Ljuset fågeln reflekterar i sitt öga
Upp mot nattens himmel åter
Under natten lyser månen
Med sitt milda sken och blommor öppnas
Längs med stranden
Tyst är vinden
Inget rör sig
Barren silar
Barken faller
Kotten ligger
Tallen vriden
Alla lyfte flög då utåt
Havet långt från stranden
När vi går vi kommer nån gång
Till en strand som blir slutet
På alla stigar se de slutar
Vid en strand där vi blir fågna
Där vi vänder eller väntar
Väntar på att färdas
Gå med väntan låt den så sig
Liksom blommor små på bergen
Se de glimmar i det svaga
Skenet natten ger dig.

Skriv ditt namn

V

Stilla sätta
Ting till orden
Går igenom
Regn och dimma
Stiger liksom
Dagens timmar
Allt är ändligt
Tryggt de betar
Med sin tunga
Himlens frihet
Över hagen
Gick de vilse
Fanns de alltid
Kvar på samma
Grindar öppnas
Landskap sluts
Tungt de ligger
Regnet stör inte någon
Alla svarar på sitt namn
Minns jag hur de låg i hagar
Klöverspår i lera
Skriver tecknen där i rader
Vad som står är alltid samma
Att få återkomma till det fria
Vem har frihet
Vem kan välja
Solen går i moln
Och skuggorna försvinner
Låt regnet falla
Havet är ju ovan molnen
Luften är under vattnet
Regnet lämnar arken tomma
Skriv dig in i tiden
Skriv din tid in i bilden
Skriv ditt namn
Under texten
Skriv det in med dessa tecken

Åter samma spegel

VI

Övergångens ställen
Gå mot staden
Hur den går igenom
Dig som mackadam
Och stenbelagda ytor
Jag var in och utvänd
Tiggde med en skål
Längs med kylan växte
Fruset vatten
Snö i vallar
Fast vid värmen
Lämnas ingen
Kvar på natten
Stjärnorna mot nattens valv
Natten går i askans tecken
Rök som stiger
Går jag utåt
Längs med havet
Tillbaka till en tid
Som en gång fanns
Landsbygden
Så förändrad
Nya stugor
Klev jag in i
Någon måste
Vara min
Alla har en rätt att äga
Allting kan man låna
Sotet lägger sig på spegeln
Svärtan denna isen lossad
Längs med stranden

Havet är dess linje
Känslan är att tillhöra
Någonting som upphört gälla
Ingen överlever kylan
Utan värmen husen rymmer
Endast fågeln flyger
I den frusna dimman
Krackelerat luften
Åter samma spegel
Ser du flykten fånga
Ansiktet och ögons fästen
Allt blir ditt
Allt blir ditt du åter ser det
Ögonen ser alltid sina
Alltid sina
Frusna blickar
Detta avstånd
Tänker orden
Täcker minnet
Imman simmar
Frusen luften
Fågeln bär på samma värme
Som du söker
Samma fågel
Återkommer

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Matts Eriksson med Poeter.se id #50865 innehar upphovsrätten